

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ : ΤΡΑΓΑΡΑΚΗ ΕΛΕΝΗ
ΑΜ : Ξ2017078

Μετάφραση Κειμένου και Σχολιασμός

**Violent
Extremism
Naming, Framing and Challenging**

Επιτροπή Εποπτείας:

Σωτήρης Λίβας, Αναπληρωτής Καθηγητής

Γιώργος Κεντρωτής, Καθηγητής

Κέρκυρα, 2021

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Περίληψη	3
Δήλωση περί μη λογοκλοπής	4
Ενότητα 1^η.....	5
Μετάφραση Κειμένου	5
Ενότητα 2^η	16
Σχολιασμός του μεταφρασμένου κειμένου.....	16
Επίλογος.....	22
Βιβλιογραφία.....	23

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η παρούσα πτυχιακή εργασία αποτελεί μια μετάφραση ειδικού κειμένου στα πλαίσια της οποίας πραγματοποιήθηκε η μεταφορά του αρχικού κειμένου από την γλώσσα-πηγή στην γλώσσα-στόχο καθώς και ο σχολιασμός των μεταφραστικών εντολών, η ανάλυση του κειμένου της αφετηρίας, η επίλυση των μεταφραστικών προβλημάτων που αντιμετωπίσαμε, όπως και η αξιολόγηση της ποιότητας της μετάφρασης. Το κείμενο πάνω στο οποίο εργαστήκαμε πρόκειται για ένα επιστημονικού απόσπασμα από το βιβλίο των Emma Jane Harris, Victoria Bisset και Paul Weller με τίτλο « Violent Extremism Naming, Framing and Challenging » που δημιουργήθηκε για να εξηγήσει την προβληματική χρήση της γλώσσας και συγκεκριμένα το ζήτημα της πλαισίωσης διαφόρων εννοιών και εννοιολογικών σχημάτων και το πώς αυτά αποτυπώνονται στην μνήμη του ανθρώπου, δημιουργώντας συνδέσεις, συνειρμούς και ταυτίσεις διαφόρων σημείων με ορισμένες ερμηνείες.

Δήλωση περί μη λογοκλοπής

Δηλώνω ότι είμαι η συγγραφέας της παρούσας πτυχιακής εργασίας, που συντάχθηκε στα πλαίσια της φοίτησής μου στο Τμήμα Ξένων Γλωσσών Μετάφρασης και Διερμηνείας. Η εργασία δεν αποτελεί αντιγραφή ούτε προέρχεται από ανάθεση σε τρίτους. Οι πηγές που χρησιμοποιήθηκαν αναφέρονται σαφώς στη βιβλιογραφία και στο κείμενο ενώ κάθε εξωτερική βοήθεια, αν υπήρξε, αναγνωρίζεται ρητά.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

2. Problematic Language Use: Framing

2.1 Language Comprehension

In order to understand the problematic nature of current debates around 'violent extremism', we first offer a brief overview of how work informed by cognitive linguistics and political psychology can, in conjunction with other approaches drawing on social theory and critical media studies, contribute to further understanding of how issues are framed, and the consequences of this for our present discussion.

The sociologist Erving Goffman (1974) classically made the distinction between the experience of society and the organisation of it, holding that our perception of reality, rather than our experiences, influences our understanding of the world. 'I assume that definitions of a situation are built up with principles of organization which govern events [...] and our subjective involvement in them,' he wrote. '[F]rame is the word I use to refer to such of these basic elements as I am able to identify' (Goffman 1974, 10-11). From within the field of cognitive linguistics, a similar theory of frame semantics quickly followed.³ Frame semantics shows that how we process information through language shapes our specific conceptual knowledge. This is due to the way that neural circuits in the brain create conceptual schemata (or frames) from the information that is fed into it.

The human brain is comprised of thousands of pre-existing, conceptual mapping circuits. These circuits are developed in childhood through physical and social encounters. Different forms of metaphorical thought are characterised by each circuit. Complex metaphorical thought is formed via neural binding mechanisms, where synapses connect elements of concepts existing in different circuits (enabling complex reasoning). A series of linguistic schemata arise that connect these concepts, ranging from elementary to complex. Elementary schemata make sense of basic physical experiences such

2. Προβληματική χρήση της γλώσσας: Πλαισίωση

2.1 Γλωσσική κατανόηση

Προκειμένου να κατανοήσουμε την προβληματική φύση των τρεχουσών συζητήσεων σχετικά με τον «βίαιο εξτρεμισμό», πρέπει πρώτα να προσφέρουμε μια σύντομη επισκόπηση του τρόπου με τον οποίο το έργο των γνωστικών γλωσσολόγων και των πολιτικών γλωσσολόγων μπορεί, σε συνδυασμό με άλλες προσεγγίσεις που βασίζονται στις μελέτες της κοινωνιολογικής θεωρίας και των κριτικών μέσων, να συμβάλει στην περαιτέρω κατανόηση του τρόπου με τον οποίο πλαισιώνονται τα θέματα και τις συνέπειες αυτού για την παρούσα συζήτηση.

Ο κοινωνιολόγος Erving Goffman (1974) έκανε τη κλασική διάκριση μεταξύ της εμπειρίας της κοινωνίας και της οργάνωσης αυτής, υποστηρίζοντας ότι είναι η αντίληψή μας για την πραγματικότητα, αντί για τις εμπειρίες μας, αυτή που διαμορφώνει τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο. Έγραψε πως υποθέτει ότι οι ορισμοί μιας κατάστασης δημιουργούνται με αρχές οργάνωσης που διέπουν τα γεγονότα [...] και την υποκειμενική ανάμειξη μας με αυτά κι ότι το (Π)λαίσιο είναι η λέξη που χρησιμοποιεί για να αναφερθώ σε αυτού του είδους τα βασικά στοιχεία που μπορεί να αναγνωρίσει (Goffman 1974, 10-11). Από το εσωτερικό του πεδίου της γνωστικής γλωσσολογίας, γρήγορα ακολούθησε μια παρόμοια θεωρία της σημασιολογικής πλαισίωσης.¹ Το πλαίσιο σημασιολογίας δείχνει ότι ο τρόπος με τον οποίο επεξεργαζόμαστε τις πληροφορίες μέσω της γλώσσας διαμορφώνει τις συγκεκριμένες εννοιολογικές γνώσεις μας. Αυτό οφείλεται στον τρόπο που τα νευρικά κυκλώματα του εγκεφάλου δημιουργούν εννοιολογικά σχήματα (ή πλαίσια) από τις πληροφορίες με τις οποίες τροφοδοτείται.

Ο ανθρώπινος εγκέφαλος αποτελείται από χιλιάδες προϋπάρχοντα, εννοιολογικά κυκλώματα χαρτογράφησης. Αυτά τα κυκλώματα αναπτύσσονται στην παιδική ηλικία μέσω σωματικών επαφών και κοινωνικών συναναστροφών. Διαφορετικές μορφές μεταφορικής σκέψης χαρακτηρίζονται από κάθε κύκλωμα. Η σύνθετη μεταφορική σκέψη σχηματίζεται μέσω μηχανισμών

¹Δείτε, για παράδειγμα, το έργο του Charles J. Fillmore για το «Frame Semantics» ή την έννοια του Ronald Langacker για το προφίλ στη γνωστική γραμματική (Fillmore 1976; Langacker 1987).

as motions and forces, whereas more complex schemas treat of abstract concepts such as love and deceit.

When new information is fed in, the brain works to assimilate it into a pre-existing schema (Axelrod 1973). It will connect the new idea to an existing concept, slotting it into the relevant schema. In doing so, the circuits with the strongest existing synapses are the most likely to be activated. The brain tends to use what it already 3 See, for example, Charles J. Fillmore's work on 'Frame Semantics' or Ronald Langacker's concept of profiling in cognitive grammar (Fillmore 1976; Langacker 1987). knows to assimilate the new data into the appropriate pre-existing schema, seeking 'a best fit' (Bryant 2009). Repetition is highly effective in strengthening these synapses. The frequent priming of an association in memory tends to make the link stronger (Dixon 2006). Lakoff describes this as 'saturation': the point where repetition has so reinforced a schema that it becomes accepted as reality, and it is subsequently very difficult to dismantle (2008).

A powerful schema cannot be dismantled merely through the mode of negation because the contradiction takes places through, and activates, the already existing schema. So, for example, when the statement 'not all Muslims are terrorists' is made, the mental image of a 'Muslim terrorist' is activated neurologically, thus further reinforcing the image that the speaker is trying to overcome. Thibodeau and Borodinsky (2011) found that audiences forage statements for information that reinforces familiar frames so as to avoid a state of cognitive dissonance. Data that does not fit into the pre-existing schema is ignored. For example, when the statement 'Islam is not violent' is heard, because of the heavy reinforcement in public discourse of a link between Islam and violence, it means that this statement is likely to reinforce the idea that 'Islam is violent', the negation being effectively skipped over in the process of assimilation because of the compulsion to find a 'best fit' and to avoid cognitive dissonance.

The influence of linguistic frameworks, as activated by the media, on public perception cannot be overestimated. Dixon has shown, through applying neural linguistic theory to the US media's portrayal of African Americans, that culpability judgments can be vastly skewed by the evocation of schemata (Dixon 2006). After repeated exposure to stereotypes drawn from the media (for example, that African Americans often commit crimes), participants process incoming information in ways

νευρικής δέσμησης, όπου οι συνάψεις συνδέουν στοιχεία εννοιών που υπάρχουν σε διαφορετικά κυκλώματα (επιτρέποντας τη σύνθετη αιτιολόγηση). Μια σειρά γλωσσικών σχημάτων εγείρεται που συνδέει αυτές τις έννοιες, οι οποίες κυμαίνονται από στοιχειώδεις έως και σύνθετες. Τα στοιχειώδη σχήματα εξηγούν τις βασικές φυσικές εμπειρίες, όπως τις κινήσεις και τις δυνάμεις, ενώ τα πιο σύνθετα σχήματα εξετάζουν τις αφηρημένες έννοιες όπως η αγάπη και ο δόλος.

Όταν γίνεται τροφοδότηση νέων πληροφοριών, ο εγκέφαλος λειτουργεί για να τις αφομοιώσει σε ένα προϋπάρχον σχήμα (Axelrod 1973). Στην συνέχεια, συνδέει τη νέα ιδέα με μια υπάρχουσα έννοια, τοποθετώντας την στο σχετικό σχήμα. Με αυτόν τον τρόπο, τα κυκλώματα με τις ισχυρότερες υπάρχουσες συνάψεις είναι εκείνα που είναι πιο πιθανό να ενεργοποιηθούν. Ο εγκέφαλος τείνει να χρησιμοποιεί ό, τι ήδη γνωρίζει για να αφομοιώσει τα νέα δεδομένα στο κατάλληλο προϋπάρχον σχήμα, αναζητώντας «μια καλύτερη εφαρμογή» (Bryant 2009). Η επανάληψη είναι πολύ αποτελεσματική στην ενδυνάμωση αυτών των συνάψεων. Η συχνή εκκίνηση μιας συσχέτισης στη μνήμη τείνει να κάνει τον σύνδεσμο ισχυρότερο (Dixon 2006). Αυτό ο Lakoff το περιγράφει ως «κορεσμό»: το σημείο όπου η επανάληψη έχει ενισχύσει τόσο πολύ ένα σχήμα που γίνεται αποδεκτό ως πραγματικότητα, και είναι ακολούθως πολύ δύσκολο να αποσυναρμολογηθεί (2008).

Ένα ισχυρό σχήμα δεν μπορεί να αποσυναρμολογηθεί μόνο μέσω του τρόπου άρνησης, καθώς η αντίφαση πραγματοποιείται μέσω αυτής της άρνησης και στη συνέχεια, ενεργοποιεί το ήδη υπάρχον σχήμα. Έτσι, για παράδειγμα, όταν πραγματοποιείται η δήλωση «δεν είναι όλοι οι μουσουλμάνοι τρομοκράτες», η διανοητική εικόνα ενός «μουσουλμάνου τρομοκράτη» ενεργοποιείται νευρολογικά, ενισχύοντας, έτσι, περαιτέρω την εικόνα που προσπαθεί να υπερνικήσει ο ομιλητής. Οι Thibodeau και Borodinsky (2011) διαπίστωσαν ότι το κοινό ενισχύει αυτές τις καταστάσεις για πληροφορίες που ενισχύουν τα οικεία πλαίσια, έτσι ώστε να αποφευχθεί μια κατάσταση γνωστικής ασυμφωνίας. Τα δεδομένα που δεν ταιριάζουν στο προϋπάρχον σχήμα αγνοούνται. Για παράδειγμα, όταν ακούγεται η δήλωση «Το Ισλάμ δεν είναι βίαιο», λόγω της έντονης ενίσχυσης του δημόσιου λόγου σχετικά με τη σχέση μεταξύ Ισλάμ και βίας, αυτό σημαίνει ότι αυτή η δήλωση είναι πιθανό να ενισχύσει την ιδέα ότι «το Ισλάμ είναι βίαιο», η άρνηση παρακάμπτεται αποτελεσματικά στη διαδικασία της αφομοίωσης λόγω του εξαναγκασμού

consistent with that stereotype. When asked to comment on the likely culpability of a series of individuals of different 'races' placed in contextually similar, fictitious situations, participants showed an overwhelming bias towards the African Americans' guilt. Dixon demonstrates that recently activated information about groups is subsequently used in making judgments about those groups, and that this is open to easy manipulation.

Emotional responses can also be substantially influenced by the activation of these schemata. Thibodeau and Borodisky undertook a study where two groups were given the same description of crime, where one description referred to crime as a 'beast' and the other as a 'virus' (2011). These two terms were the only variants in the experiment. Afterwards, the individuals were asked how crime could be reduced. The group exposed to the term 'beast' offered stricter solutions that invoked punishment and law enforcement. The group exposed to the term 'virus' instead sought less punitive solutions such as social reform policies and an emphasis on positive therapeutic community relations. Here we can see that the two groups have understood crime differently based on the use of words evocative of certain neural schemata. A single word, attached to its own schema of conceptual meaning, can alter the perception of an entire phenomenon and elicit a specific emotional response.

Work in this field has shown that exposure to schemata that mention a certain value 'simultaneously focus [es] and narrow[s] citizens' thoughts about a specific policy issue' (Brewer and Gross 2005, 943), highlighting the importance of framing for both shaping and limiting domestic and international discussions of violent extremism. Of course, in a world of information overload and immediacy, schemata can also be seen as a useful mode of helping us to perceive the world quickly and effectively (Axelrod). Thus, thinkers such as Gamson and Modigliani have argued that framing:

by incorporating and condensing a set of 'metaphors, catchphrases, visual images, moral appeals, and other symbolic devices,' supplies a readily comprehensible basis suggesting both how to think about the issue at hand how to justify what should be done about it. (Quoted in Sniderman and Theriault 2004, 135)

However, these schemata also indicate that the way we internalize concepts into a kind of conceptual shorthand can be vulnerable to external linguistic influence and can lead to simplistic and misleading analyses of complex

για να βρεθεί μια « αρίστη προσαρμογή» και να αποφευχθεί η γνωστική ασυμφωνία.

Η επίδραση των γλωσσικών πλαισίων στην δημόσια αντίληψη, όπως ενεργοποιείται από τα μέσα ενημέρωσης, δεν μπορεί να υπερεκτιμηθεί. Ο Dixon έχει αποδείξει, εφαρμόζοντας τη νευρική γλωσσολογική θεωρία στην απεικόνιση των αφρικανικών Αμερικανών από τα ΜΜΕ των ΗΠΑ, ότι οι υπαίτιες συμπεριφορές μπορεί να έχουν αλλοιωθεί σε μεγάλο βαθμό από την επίκληση σχημάτων (Dixon 2006). Μετά από επανειλημμένη έκθεση σε στερεότυπα που προέρχονται από τα ΜΜΕ (για παράδειγμα, το στερεότυπο ότι οι Αφροαμερικανοί συχνά διαπράττουν εγκλήματα), οι συμμετέχοντες επεξεργάζονται τις εισερχόμενες πληροφορίες με τρόπο συνεπή με αυτό το στερεότυπο. Όταν τους ζητήθηκε να σχολιάσουν την πιθανή υπαιτιότητα μιας σειράς μεμονωμένων ατόμων διαφορετικών «φυλών» που τοποθετούνται σε παρόμοιες, πλασματικές καταστάσεις, οι συμμετέχοντες έδειξαν μια συντριπτική προκατάληψη για την ενοχή των Αφροαμερικανών. Ο Dixon καταδεικνύει ότι οι πληροφορίες που ενεργοποιήθηκαν πρόσφατα σχετικά με τις ομάδες χρησιμοποιούνται στη συνέχεια για να διαμορφώσουν κρίσεις σχετικά με αυτές τις ομάδες και ότι αυτό είναι εύκολο να χειραγωγηθεί.

Οι συναισθηματικές αποκρίσεις μπορούν επίσης να επηρεαστούν ουσιαστικά από την ενεργοποίηση αυτών των σχημάτων. Οι Thibodeau και Borodisky πραγματοποίησαν μια μελέτη όπου δύο ομάδες έλαβαν την ίδια περιγραφή του εγκλήματος, όμως στη μια περιγραφή το έγκλημα αναφερόταν ως «θηρίο» και στην άλλη ως «ιός» (2011). Αυτοί οι δύο όροι ήταν οι μόνες διαφοροποιήσεις στο πείραμα. Στη συνέχεια, τα μεμονωμένα άτομα ρωτήθηκαν πώς θα μπορούσε να μειωθεί η εγκληματικότητα. Η ομάδα που ήρθε αντιμέτωπη με τον όρο «θηρίο», πρότεινε πολύ αυστηρές λύσεις επικαλούμενη ακόμα και για τιμωρία και επιβολή του νόμου. Η ομάδα που ήρθε αντιμέτωπη με τον όρο «ιός», αντ' αυτού αναζήτησε λιγότερο τιμωρητικές λύσεις, όπως πολιτικές κοινωνικής μεταρρύθμισης και μια έμφαση στις θετικές θεραπευτικές σχέσεις της κοινότητας. Εδώ παρατηρούμε λοιπόν, ότι οι δύο ομάδες έχουν κατανοήσει διαφορετικά το έγκλημα με βάση τη διαφορετική χρήση των λέξεων που παραπέμπουν σε συγκεκριμένα νευρικά σχήματα. Μία απλή λέξη, που συνδέεται με το δικό της σχήμα εννοιολογικής σημασίας, μπορεί να αλλάξει την αντίληψη ενός ολόκληρου φαινομένου και να προκαλέσει μια συγκεκριμένη συναισθηματική αντίδραση.

issues. Therefore we must be especially careful in our choice of language for use in the public sphere where that language is likely to be reinforced through regular repetition. This is because, if not subjected to critical scrutiny and self-awareness, such repetition can have unintended consequences. Indeed, as suggested later in this publication, it would be even better for the media, politicians and policy-makers to try to take the time and trouble to consider the use of different words as part of an attempt to gain and promote a better understanding of the phenomena with which this paper is concerned.

2.2 Conflating Islam with Islamism

Our first concern in addressing the frame that exists in mainstream discussions about Islam and violent extremism in the name of religion is the common use of terms such as 'Islamism' or 'Islamist terrorism' to refer to acts of violence and terror perpetrated in the name of Islam by a tiny minority of people. Our review of the relevant research evidence suggests that the terms 'Islamist' and 'Islamism' can conflate Islam with violent extremist ideology at the neurological level. This type of language is often used with a disclaimer that such acts cannot and do not represent the faith's 1.6 billion followers, yet whether intended or not, the juxtaposition of words etymologically linked to Islam with terms related to violent extremism activates the cognitive link between the religion and the violent extremist ideology being described (Keles 2015). This is because of how we process derivative terms. As previously stated, the mind does not take in information (here, words) independently of other data. It uses previously assimilated terms to make sense of, and then connects with, new ones. Derivatives are already conceptually connected to their root words.

In the English language, derivatives often employ a root concept: for example, honour – honourable, sign – signal, occur – occurrence, kind – kindness. There is a tendency to immediately understand derivatives as the action or descriptor of their root word. Even if those using the term Islamism intend to refer to a distinct ideology, it is neurologically readily understood by the listener to be a performance of Islamic ideology, and an Islamist is an actor of Islamic ideology. The brain creates an assemblage whereby it networks information based on the term Islam,

Η εργασία σε αυτόν τον τομέα έδειξε ότι η έκθεση σε σχήματα που αναφέρουν μια ορισμένη αξία «"εστιάζει" ταυτόχρονα και "στενεύει" τις σκέψεις των πολιτών για ένα ειδικό πολιτικό ζήτημα» (Brewer και Gross 2005, 943), τονίζοντας τη σημασία του πλαισίου τόσο για τη διαμόρφωση όσο και για τον περιορισμό εσωτερικών και διεθνών συζητήσεων σχετικών με τον βίαιο εξτρεμισμό. Φυσικά, σε έναν κόσμο υπερφόρτωσης πληροφοριών και αμεσότητας, τα σχήματα μπορούν επίσης να θεωρηθούν ως ένας χρήσιμος τρόπος που μας βοηθάει να αντιληφθούμε τον κόσμο γρήγορα και αποτελεσματικά (Axelrod). Έτσι, στοχαστές όπως ο Gimson και ο Modigliani υποστήριξαν ότι η πλαισίωση:

με την ενσωμάτωση και συμπύκνωση ενός συνόλου «μεταφορών, σλόγκαν, οπτικών εικόνων, ηθικών προσκλήσεων και άλλων συμβολικών τρόπων χρήσης της γλώσσας», παρέχει μια περιεκτική βάση που υποδηλώνει και τον τρόπο σκέψης σχετικά με το εκάστοτε ζήτημα καθώς και την αιτιολόγηση του τι πρέπει να γίνει σχετικά με το κάθε ζήτημα. (Αναφέρεται στους Sniderman και Theriault 2004, 135)

Ωστόσο, αυτά τα σχήματα δείχνουν επίσης ότι ο τρόπος με τον οποίο ενσωματώνουμε τις έννοιες σε ένα είδος εννοιολογικής στενογραφίας μπορεί να αποβεί ευάλωτος στην εξωτερική γλωσσική επιρροή και μπορεί να οδηγήσει σε απλοϊκές και παραπλανητικές αναλύσεις περίπλοκων θεμάτων. Επομένως, πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί στην επιλογή των κατάλληλων λέξεων που θα χρησιμοποιήσουμε στη δημόσια σφαίρα, όπου η γλώσσα αυτή είναι πιθανό να ενισχυθεί μέσω τακτικής επανάληψης. Αυτό συμβαίνει διότι, εάν δεν υποβληθεί σε κριτικό έλεγχο και αυτογνωσία, μια τέτοια επανάληψη μπορεί να προκαλέσει ανεπιθύμητες συνέπειες. Πράγματι, όπως προτείνεται αργότερα σε αυτήν την έκδοση, θα ήταν ακόμη καλύτερο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, τους πολιτικούς και τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής να προσπαθήσουν να αφιερώσουν χρόνο και κόπο να εξετάσουν τη χρήση διαφορετικών λέξεων ως μέρος μιας προσπάθειας να αποκτήσουν και να προωθήσουν μια καλύτερη κατανόηση των φαινομένων με τα οποία καταπιάνεται αυτό το άρθρο.

2.2 Η σύγχυση του Ισλάμ με τον Ισλαμισμό

including Islamic, Islamist and Islamism. These words all share the base concept of Islam. Repeated use of the terms Islamist and Islamism further reinforce this network of connected meanings, and extremist ideology becomes connected with

Islam in personal and public consciousness. In a speech he made in July 2015, the UK Prime Minister David Cameron distinguished Islam, the peaceful religion, from Islamist extremism, the poisonous ideology (Cameron 2015). Whilst naming a particular phenomenon helps to define and thereby differentiate it, in doing so one must be careful for the reasons given above. As argued by Lakoff and others, our brain does not work in a linear fashion. In fact, our subconscious sometimes works in an unexpected way whereby it does the opposite of what it is 'told': the title of Lakoff's book, 'Don't Think of an Elephant' demonstrates this simple point by immediately causing the reader to think of an elephant (Lakoff 2004). Similarly, every time Prime Minister Cameron and other commentators tell us to differentiate Islam the religion from Islamism the ideology, the neurological processes in the brain do the opposite and reinforce the link between the two.

It is important to note that our intention is not to gloss over the challenges arising from violent extremism in the Muslim community, which is especially important following the decision of several hundred young Britons to travel to the Middle East to join armed extremist groups including ISIS. The group's rapid advance in Syria and Iraq over a territory the size of Great Britain, and also its pretensions to being a so-called Caliphate, mean that we cannot and should not dismiss the ideological element of violent extremism (Cockburn 2014). Indeed, one of the group's major successes has been its ability to use obscure Islamic sources to bolster its ideology (Hassan 2015), while its claims to represent *all* Muslims under a Caliphate led by Abu Bakr al-Baghdadi have set it apart from other groups, including al-Qaeda (Saltman and Winter 2014, 31–2). A more sensitive and accurate choice of language is therefore needed to ensure that we are able to have a clear and productive debate about the role of religion in these matters, including about whether Islamic texts contain a clear basis for encouraging violent extremism. While many people would agree that the actions of violent extremist groups such as al-Qaeda or ISIS have nothing to do with the vast majority of Muslims or their religion, refraining from using terms which derive from the word Islam (such as 'Islamist extremists') would allow for a more

Η πρώτη μας ανησυχία, για την αντιμετώπιση του πλαισίου που υπάρχει στις κύριες συζητήσεις σχετικά με το Ισλάμ και τον βίαιο εξτρεμισμό στο όνομα της θρησκείας, είναι η κοινή χρήση όρων όπως «Ισλαμισμός» ή «Ισλαμική τρομοκρατία» για αναφορά σε πράξεις βίας και τρόμου που διαπράττονται στο όνομα του Ισλάμ από μια μικρή μειοψηφία ανθρώπων. Η επανεξέταση των σχετικών ερευνητικών στοιχείων δείχνει ότι οι όροι «Ισλαμιστής» και «Ισλαμισμός» μπορούν να συνδυάσουν το Ισλάμ με βίαιη εξτρεμιστική ιδεολογία σε νευρολογικό επίπεδο. Αυτή η χρήση της γλώσσας χρησιμοποιείται συχνά με μια δήλωση αποποίησης ευθύνης ότι τέτοιες πράξεις δεν μπορούν να αντιπροσωπεύσουν και δεν αντιπροσωπεύουν τους 1,6 δισεκατομμύρια οπαδούς της πίστης, ωστόσο, είτε αυτό γίνεται εσκεμμένα είτε όχι, η αντιπαράθεση λέξεων που συνδέονται ετυμολογικά με το Ισλάμ με όρους που σχετίζονται με τον βίαιο εξτρεμισμό ενεργοποιεί τη γνωστική σχέση μεταξύ θρησκείας και βίαιης εξτρεμιστικής ιδεολογίας που περιγράφονται (Keles 2015). Αυτό οφείλεται στον τρόπο με τον οποίο επεξεργαζόμαστε τους παράγωγους όρους. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, ο νους δεν αφομοιώνει πληροφορίες (στην προκειμένη περίπτωση, λέξεις) ανεξάρτητα από άλλα δεδομένα. Χρησιμοποιεί προηγουμένως αφομοιωμένους όρους για να τους κατανοήσει και στη συνέχεια τους συνδέει με νέους. Τα παράγωγα συνδέονται ήδη εννοιολογικά με τις ρίζες τους.

Στην αγγλική γλώσσα, τα παράγωγα χρησιμοποιούν συχνά μια ριζική έννοια: για παράδειγμα, honour - honourable, sign - signal, occur - occurrence, kind - kindness. Υπάρχει μια τάση να κατανοούμε άμεσα τα παράγωγα ως τη δράση ή την περιγραφή της ρίζας τους. Ακόμα κι αν αυτοί που χρησιμοποιούν τον όρο του Ισλαμισμού τείνουν να αναφέρονται σε μια ξεχωριστή ιδεολογία, είναι από νευρολογικής απόψεως εύκολα κατανοητό από τον ακροατή ως μια ερμηνεία της ισλαμικής ιδεολογίας, και ένας Ισλαμιστής είναι ένας φορέας της ισλαμικής ιδεολογίας. Ο εγκέφαλος δημιουργεί ένα σύνολο με το οποίο δικτυώνει πληροφορίες με βάση τον όρο Ισλάμ, συμπεριλαμβανομένου του όρου Ισλαμικός, Ισλαμιστής και Ισλαμισμός. Όλες αυτές οι λέξεις μοιράζονται την βάση των εννοιών που υιοθετεί το Ισλάμ. Η επαναλαμβανόμενη χρήση των όρων Ισλαμιστής και Ισλαμισμός ενισχύει περαιτέρω αυτό το δίκτυο συνδεδεμένων εννοιών και στη συνέχεια η προσωπική και κοινή συνείδηση συνδέει το Ισλάμ με την εξτρεμιστική ιδεολογία. Σε μια ομιλία που πραγματοποίησε τον Ιούλιο του 2015, ο πρωθυπουργός του Ηνωμένου Βασιλείου Ντέιβιντ Κάμερον διέκρινε το

effective engagement with those who claim that Islam and the wider body of Muslims are also culpable on some level (Keles 2015).

In the case of groups such as ISIS, which claims an ideological foundation based on the idea of a pan-Islamic Caliphate, the main reason for its spread, and that of similar phenomena in other countries, is not religion (Quraishy 2010). Rather, it is important to understand the overall role of regional instability in creating the circumstances under which this type of violent extremism can flourish. Thus the influence of the disenfranchisement of the country's Sunni population following the overthrow of Saddam Hussein's regime and the on-going conflict in Syria should not be underestimated. While these circumstances are not directly responsible for the violent actions of those born and raised in the UK, they underscore the complex nature of the phenomenon that is usually referred to as 'radicalisation'. The message for those working in the media, for politicians and for policy-makers is clear: in order to have a constructive and useful debate about violent extremism and Muslim communities, we must avoid evoking the framing used by both violent extremism and neo-orientalism (which, though opposite in many ways, often share basic premises). Indeed, because of similar misgivings, US President Barack Obama, has publicly refused to use the words 'Islamic', 'Islamist' and 'terrorist' in the same sentence (Plante 2015). Instead, a new frame or frames must be sought that more accurately represent Muslims as any other group in society would be represented, by accepting the 'varying nationalities, regions, politics, sects and languages', as well as differences in 'age, gender, class and education' that together comprise the reality of Muslim communities in the UK today (Poole 2002, 44).

One solution is generally to avoid using the label of Islam and its derivatives but, where unavoidable, to opt for the more convoluted but less descriptively problematic formulations such as 'claiming a religious motivation' or 'claiming an Islamic motivation' rather than simply describing the perpetrators of acts of violent terror as 'Islamist, Islamism or Islamic'. Another alternative is to refer to them by their names where that name does not fall foul of the neurological processes explained above.

For example, using the acronym ISIS as a name, rather than giving the full multipart name would be better. Other forms of violence that is intended to instil terror and that

Ισλάμ, την ειρηνική θρησκεία, από τον Ισλαμικό εξτρεμισμό, αυτή τη δηλητηριώδη ιδεολογία (Cameron 2015). Ενώ το να ονομάζουμε ένα συγκεκριμένο φαινόμενο συμβάλλει στο να το καθορίσουμε και να το διαφοροποιήσουμε, κάτι τέτοιο πρέπει να γίνεται με προσοχή για τους λόγους που αναφέρονται παραπάνω. Όπως υποστηρίζει ο Lakoff και άλλοι, ο εγκέφαλός μας δεν λειτουργεί με γραμμικό τρόπο. Στην πραγματικότητα, το υποσυνείδητό μας μερικές φορές λειτουργεί με έναν απροσδόκητο τρόπο με τον οποίο κάνει το αντίθετο από αυτό που "λέγεται": ο τίτλος του βιβλίου του Lakoff, "Don't Think of a Elephant" δείχνει αυτό το απλό σημείο προκαλώντας αμέσως τον αναγνώστη να σκεφτεί έναν ελέφαντα (Lakoff 2004). Ομοίως, κάθε φορά που ο πρωθυπουργός Κάμερον και άλλοι σχολιαστές μας λένε να διαφοροποιήσουμε τη θρησκεία του Ισλάμ από την Ισλαμική ιδεολογία, οι νευρολογικές διαδικασίες στον εγκέφαλο κάνουν το αντίθετο και ενισχύουν τη σχέση μεταξύ των δύο.

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι η πρόθεσή μας δεν είναι να ξεπεράσουμε τις προκλήσεις που προκύπτουν από τον βίαιο εξτρεμισμό στη μουσουλμανική κοινότητα, η οποία είναι ιδιαίτερα σημαντική μετά την απόφαση αρκετών εκατοντάδων νέων Βρετανών να ταξιδέψουν στη Μέση Ανατολή για ένταξη σε ένοπλες εξτρεμιστικές ομάδες, συμπεριλαμβανομένου του ISIS (Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και της Συρίας- ενεργή τζιχαντιστική τρομοκρατική οργάνωση στη Μέση Ανατολή). Η ταχεία εξέλιξη της ομάδας στη Συρία και το Ιράκ σε μια περιοχή που έχει το μέγεθος της Μεγάλης Βρετανίας, καθώς και οι προσδοκίες της ως αποκαλούμενου χαλιφάτου, σημαίνει ότι δεν μπορούμε και δεν πρέπει να απορρίψουμε το ιδεολογικό στοιχείο του βίαιου εξτρεμισμού (Cockburn 2014). Πράγματι, μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της ομάδας ήταν η ικανότητά της να χρησιμοποιεί σκοτεινές ισλαμικές πηγές για να ενισχύσει την ιδεολογία της (Hassan 2015), ενώ οι ισχυρισμοί της για εκπροσώπηση όλων των μουσουλμάνων υπό ένα χαλιφάτο με επικεφαλής τον Abu Bakr al-Baghdadi το έχουν ξεχωρίσει από άλλες ομάδες, συμπεριλαμβανομένης της Αλ Κάιντα (ένοπλη τρομοκρατική οργάνωση Ισλαμιστών) (Saltman και Winter 2014, 31–2). Απαιτείται επομένως μια πιο ευαίσθητη και ακριβής επιλογή γλώσσας για να διασφαλιστεί ότι μπορούμε να έχουμε μια σαφή και παραγωγική συζήτηση σχετικά με τον ρόλο της θρησκείας σε αυτά τα θέματα, συμπεριλαμβανομένου του κατά πόσον τα ισλαμικά κείμενα περιέχουν σαφή βάση για την ενθάρρυνση του βίαιου εξτρεμισμού. Ενώ πολλοί άνθρωποι θα

is inspired by or in some capacity associated with ISIS or Al-Qaeda could be described as 'ISIS-linked/inspired' (see below for a fuller discussion as to the naming of the ISIS group) All of these alternative terms are imperfect but preferable in our opinion to those such as 'Islamism' and 'Islamist'. Avoiding generalisations concerning group identity means that we can consider the individual circumstances in which violent religious extremism flourishes and thus gain a better understanding of how to reduce its attractiveness to some young people.

One may also ask about why this discussion is necessary; after all, the vast majority of those speaking about Islam in the public sphere would reject the notion that Islam as a religion is responsible for the reprehensible acts of an extreme minority. However, as noted above, the way we talk about important issues affects public perceptions of both the problem's source and its potential solutions. Therefore using terms that are etymologically linked to the Islamic faith when talking about global security issues can cement the idea of a particular religion's culpability for radicalisation. Of course, there may be those who genuinely believe that Islam is inherently violent and therefore culpable for some of the violent extremism we face. Our point here is not to pre-empt such a debate. Rather, it is to avoid using terms and labels that prejudice the outcome of our inquiry before it has been concluded. If some argue that Islam as such is in any capacity culpable, then let them state this point clearly so that an honest and candid debate can take place.

2.3 The Example of 'Islamic State'

Perhaps one of the most significant examples of the importance of names and wording comes from the confusion over how to refer to the so-called 'Islamic State', whose name has been variously abbreviated to ISIS, ISIL, or IS (depending on the translation of the word '*sham*' in the group's original Arabic name). Many prominent Muslims have objected to the name that the group has given itself, asserting that its actions distort the spirit and content of Qur'anic and Prophetic teachings and tradition (e.g. Letter to Baghdadi 2014). As explained in Section 1, the choice of language is important, as is also shown through the pressure on businesses and groups that share a name with the group to rebrand – ranging from a US mobile payment service to a language school, as well as a non-profit nuclear non-proliferation organisation – out of fear of being associated with the violence in Syria and Iraq

συμφωνούσαν ότι οι ενέργειες βίαιων εξτρεμιστικών ομάδων όπως της οργάνωσης Αλ Κάιντα ή του ISIS δεν έχουν καμία σχέση με τη συντριπτική πλειοψηφία των μουσουλμάνων ή της θρησκείας τους, αποφεύγοντας τη χρήση όρων που προέρχονται από τη λέξη Ισλάμ (όπως «Ισλαμιστές εξτρεμιστές») θα άφηναν περιθώρια για μια πιο αποτελεσματική συνεργασία με εκείνους που ισχυρίζονται ότι το Ισλάμ και το ευρύτερο σώμα των Μουσουλμάνων είναι επίσης υπεύθυνοι σε κάποιο επίπεδο (Keles 2015).

Σε περιπτώσεις οργάνωσης όπως αυτή του ISIS, το οποίο διεκδικεί ένα ιδεολογικό θεμέλιο που βασίζεται στην ιδέα ενός πανισλαμικού χαλιφάτου, ο κύριος λόγος για την εξάπλωσή του, και αυτός των παρόμοιων φαινομένων σε άλλες χώρες, δεν είναι η θρησκεία (Quraishy 2010). Αντίθετα, είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τον συνολικό ρόλο της περιφερειακής αστάθειας στη δημιουργία των συνθηκών υπό τις οποίες μπορεί να αναπτυχθεί αυτός ο βίαιος εξτρεμισμός. Συνεπώς, δεν πρέπει να υποτιμηθεί η επιρροή της αφαίρεσης πολιτικών δικαιωμάτων του συνιτικού πληθυσμού της χώρας μετά την ανατροπή του καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν και τις συγκρούσεις που βρίσκονται σε εξέλιξη στη Συρία. Αν και αυτές οι συνθήκες δεν ευθύνονται άμεσα για τις βίαιες ενέργειες όσων γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στο Ηνωμένο Βασίλειο, υπογραμμίζουν την περίπλοκη φύση του φαινομένου που συνήθως αναφέρεται ως «ριζοσπαστικοποίηση». Το μήνυμα για όσους εργάζονται στα ΜΜΕ, για τους πολιτικούς και για τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής είναι σαφές: για να έχουμε μια εποικοδομητική και χρήσιμη συζήτηση σχετικά με τον βίαιο εξτρεισμό και τις μουσουλμανικές κοινότητες, πρέπει να αποκλείσουμε το πλαίσιο που χρησιμοποιείται τόσο από τον βίαιο εξτρεισμό όσο και από τον νέο Οριενταλισμό (οι οποίοι αν και είναι αντίθετοι σε πολλά θέματα, συχνά μοιράζονται βασικές αρχές). Πράγματι, λόγω παρόμοιων αμφιβολιών, ο Πρόεδρος των ΗΠΑ Μπαράκ Ομπάμα, αρνήθηκε δημόσια να χρησιμοποιήσει τις λέξεις «Ισλαμικός», «Ισλαμιστής» και «τρομοκράτης» στην ίδια πρόταση (Plante 2015). Αντ'αυτού, πρέπει να αναζητηθεί ένα νέο πλαίσιο ή πλαίσια που να αντιπροσωπεύουν με μεγαλύτερη ακρίβεια τους Μουσουλμάνους, όπως θα εκπροσωπούσαν οποιαδήποτε άλλη κοινότητα σε μια κοινωνία, αποδεχόμενοι τις «διαφορετικές εθνικότητες, περιοχές, πολιτικές, αιρέσεις και γλώσσες», καθώς και διαφορές στην «ηλικία, το φύλο, κοινωνική τάξη και εκπαίδευση» που μαζί αποτελούν την πραγματικότητα των μουσουλμανικών κοινοτήτων στο Ηνωμένο Βασίλειο σήμερα (Poole 2002, 44).

(Bland 2014; Institute for Science and International Security 2014; Coughlan 2015). A change in the way that the media and politicians refer to the group is therefore essential in removing the cognitive association between the widespread killings, rape, and slavery perpetrated by the group and the beliefs of over a billion Muslims living across the globe, in order both to prevent the ostracisation of minority Muslim communities living in the UK and elsewhere, and to discourage the legitimisation and spread of the group's extremist ideology among young Muslims. Aware of the threat that the group poses to global perceptions of Islam, a leading Sunni authority in Egypt has promoted the use of QGIS, or Al- Qaeda Separatists in Iraq and Syria, as a way to avoid any terminology that directly links the group's actions to the religion at large (Kingsley 2014). A further solution, adopted by the Pentagon and senior politicians in France and Australia, has been to refer to the movement by its Arabic acronym, *Daesh*, which not only solves issues of terminology, since there has been no consensus on how to accurately translate the group's name into English, but also removes any semantic link between the group's violent ideology and the Islamic faith (Nasr 2014; Sommers 2014; McConnell 2015). In addition, this name has a negative connotation in Arabic, and ISIS has punished its use in the areas it controls. The significance of language and framing is clear from wider debates on terms such as 'climate change' in comparison with 'global warming', 'migrant' in comparison with 'asylum seeker' and 'Islamophobia' in comparison with 'anti-Muslim attacks.' In each instance those of differing political views have argued vehemently over the terms used for precisely the reasons given in this report. It is thus evident that naming *does* matter.

2.4 Terms which 'Other' Muslims

A further step is to stop using terms that serve to alienate Muslim communities, and which strengthen the narratives of groups like ISIS. For example, 'the West' is a very widespread term used to refer to European and North American people and culture in juxtaposition to the Muslim 'Other'. The problem with such a distinction is that it fails to take into account both the diversity found among Muslims (who include people of various ethnic backgrounds and who may hold widely differing beliefs) and the diversity among people (including Muslims) living in Europe and North America. Because of this conflation

Μία λύση είναι γενικά να αποφεύγεται η χρήση του όρου Ισλάμ και των παραγώγων του, αλλά, όπου είναι αναπόφευκτο, να επιλέγονται οι πιο συγκεχυμένες αλλά λιγότερο περιγραφικές προβληματικές διατυπώσεις, όπως «διεκδίκηση θρησκευτικού κινήτρου» ή «διεκδίκηση ισλαμικού κινήτρου» και όχι οι περιγραφές πράξεων βίαιης τρομοκρατίας όπως «Ισλαμιστής, Ισλαμισμός ή Ισλαμικός». Μια άλλη εναλλακτική είναι να αναφέρονται σε αυτούς με τα ονόματά τους, όπου αυτό το όνομα να μη παραβαίνει τις νευρολογικές διαδικασίες που εξηγούνται παραπάνω.

Για παράδειγμα, η χρήση του αρκτικόλεξου ISIS ως όνομα, αντί του να δοθεί το πλήρες όνομα, θα ήταν καλύτερη. Άλλες μορφές βίας που προορίζονται να ενσταλάξουν τον τρόμο και που εμπνέονται από ή με κάποια ιδιότητα που σχετίζονται με το ISIS ή την Αλ Κάιντα θα μπορούσαν να περιγραφούν ως «συνδεδεμένες / εμπνευσμένες από το ISIS» (βλ. Παρακάτω για μια πληρέστερη συζήτηση σχετικά με την ονομασία του ISIS) Όλοι αυτοί οι εναλλακτικοί όροι είναι ατελείς αλλά προτιμώνται κατά τη γνώμη μας από αυτούς όπως ο «Ισλαμισμός» και ο «Ισλαμιστής». Η αποφυγή γενικεύσεων σχετικά με την ομαδική ταυτότητα σημαίνει ότι μπορούμε να λάβουμε υπόψη τις ατομικές συνθήκες υπό τις οποίες αναπτύσσεται ο βίαιος θρησκευτικός εξτρεμισμός και, συνεπώς, να αποκτήσουμε καλύτερη κατανόηση του τρόπου μείωσης της ελκυστικότητάς του σε ορισμένους νέους.

Κάποιος μπορεί επίσης να ρωτήσει γιατί είναι απαραίτητη αυτή η συζήτηση. Σε τελική ανάλυση, η συντριπτική πλειονότητα εκείνων που μιλούν για το Ισλάμ στη δημόσια σφαίρα θα απορρίψει την ιδέα ότι το Ισλάμ ως θρησκεία είναι υπεύθυνο για τις κατακρίτεες πράξεις μιας ακραίας μειονότητας. Ωστόσο, όπως προαναφέρθηκε, ο τρόπος με τον οποίο μιλάμε για σημαντικά ζητήματα επηρεάζει τις αντιλήψεις του κοινού τόσο για την πηγή του προβλήματος όσο και για τις πιθανές λύσεις του. Επομένως, η χρήση όρων που συνδέονται ετυμολογικά με την ισλαμική πίστη όταν μιλάμε για θέματα παγκόσμιας ασφάλειας μπορεί να παγιώσει την ιδέα της υπαιτιότητας μιας συγκεκριμένης θρησκείας για ριζοσπαστικοποίηση. Φυσικά, μπορεί να υπάρχουν εκείνοι που πιστεύουν πραγματικά ότι το Ισλάμ είναι εγγενώς βίαιο και ως εκ τούτου ευθύνεται για μερικό από τον βίαιο εξτρεισμό που αντιμετωπίζουμε. Ο σκοπός μας, όμως, εδώ, δεν είναι να προκαλέσουμε μια τέτοια συζήτηση. Αντίθετα, πρέπει να αποφύγουμε τη χρήση όρων και ετικετών που προδικάζουν το αποτέλεσμα της έρευνάς μας πριν ολοκληρωθεί. Αν κάποιος ισχυρίζεται ότι το Ισλάμ είναι υπαίτιο σε κάθε περίπτωση, τότε αφήστε τους να

between Islam and an imagined homogenous 'East', the opposing term 'West' fundamentally calls into question the loyalty of Muslims regardless of their backgrounds, denomination, or linguistic or ethnic background, and places them in direct opposition to the countries in which they were often born and raised.

This is not an idle theoretical discussion, as it is precisely an absolutist and apocalyptic portrayal of this divide that has been used by ISIS and other organisations that employ violence to instil terror to promote a dangerously antagonistic and simplistic view of the world. A recent report (Hoyle, Bradford and Frenett 2015) has shown the important ideological role of enmity between a supposedly uniform 'West' and the global Muslim community in accounts of young females who have joined ISIS and seek to recruit others, who use the idea of a dichotomy between Muslims and non-Muslims as a principal justification for planning and engaging in violent attacks against those they consider to be non-Muslims. As such, the media, politicians and policy-makers should seek to present more nuanced discussions of Islam and questions of Muslim identity in the UK. One issue is that Islam is often presented in the media as an 'homogenous threat', which fails to take into account the various ethnic, linguistic and religious differences that exist among British Muslims (Poole 2002, 40) and the fact that British Muslims often have a much stronger sense of British identity and loyalty compared to other religious and ethnic groups (Dunt 2015; ComRes 2015). The view of Islam as a monolithic and menacing entity has become pervasive in popular culture, and not only leads to mistrust from the non-Muslim population, but also creates a sense of alienation among Muslim communities, who are repeatedly reminded that society views them as a threat (Said 1981; Akbarzadeh and Smith 2005; Beaumont 2012). The media should therefore be encouraged to avoid generalisations when discussing British Muslim communities, while community organisations should be supported in offering media training to minority groups, including Muslims, so that they may learn how best to manage media stories, counteract false information about their communities, and promote a more positive and more representative image of themselves and their faith (Petley and Richardson 2011, 267–9). Because of this, it is important that the media and public figures avoid

δηλώνουν αυτό το σημείο με σαφήνεια, ώστε να μπορεί να διεξαχθεί μια ειλικρινής και ξεκάθαρη συζήτηση.

2.3 Το παράδειγμα του «Ισλαμικού Κράτους»

Ίσως ένα από τα πιο σημαντικά παραδείγματα για την σημασία και την διατύπωση των ονομάτων προέρχεται από τη σύγχυση που προκύπτει όταν γίνεται αναφορά στο λεγόμενο «Ισλαμικό Κράτος», του οποίου το όνομα έχει συντομογραφηθεί διαφορετικά σε ISIS, ISIL ή IS (ανάλογα με τη μετάφραση της λέξης «*sham*» στο αρχικό αραβικό όνομα της ομάδας). Πολλοί διακεκριμένοι μουσουλμάνοι έχουν αντιταχθεί στο όνομα που έχει δώσει η ίδια η ομάδα, υποστηρίζοντας ότι οι ενέργειές της στρεβλώνουν το πνεύμα και το περιεχόμενο των κουρανικών και προφητικών διδασκαλιών και παραδόσεων (π.χ. Επιστολή στον Μπαγκντάντι 2014). Όπως εξηγείται στην Ενότητα 1, η επιλογή της γλώσσας είναι σημαντική, κάτι που φαίνεται ακόμα και στην πίεση που ασκείται στις επιχειρήσεις και στις ομάδες που μοιράζονται την ίδια επωνυμία - που μπορεί να κυμαίνεται από μια υπηρεσία πληρωμών κινητής τηλεφωνίας των ΗΠΑ έως ένα σχολείο ξένων γλωσσών, καθώς και ενός μη κερδοσκοπικού οργανισμού μη διάδοσης πυρηνικών όπλων-από φόβο ότι θα συνδεθεί με τη βία στη Συρία και το Ιράκ (Bland 2014; Ινστιτούτο Επιστημών και Διεθνούς Ασφάλειας 2014; Coughlan 2015). Μια αλλαγή στον τρόπο με τον οποίο τα ΜΜΕ και οι πολιτικοί αναφέρονται στην ομάδα είναι συνεπώς ουσιαστική για την εξάλειψη της γνωστικής σχέσης μεταξύ των εκτεταμένων δολοφονιών, βιασμών και της δουλείας που διαπράχθηκαν από την ομάδα και των πεποιθήσεων περισσότερων από ένα δισεκατομμυρίου μουσουλμάνων που ζουν σε όλο τον κόσμο, προκειμένου τόσο για να αποτρέψει τον εξοστρακισμό των μειονοτικών μουσουλμανικών κοινοτήτων που ζουν στο Ηνωμένο Βασίλειο και αλλού, όσο και για να αποθαρρύνει τη νομιμοποίηση και εξάπλωση της εξτρεμιστικής ιδεολογίας της ομάδας μεταξύ των νέων Μουσουλμάνων. Έχοντας επίγνωση της απειλής που ενέχει η ομάδα στις παγκόσμιες αντιλήψεις για το Ισλάμ, μια κορυφαία σουνιτική αρχή στην Αίγυπτο προώθησε τη χρήση του QGIS ή των αυτονομιστών της Αλ Κάιντα στο Ιράκ και τη Συρία, ως τρόπο αποφυγής οποιασδήποτε ορολογίας που συνδέει άμεσα τις ενέργειες της ομάδας στη θρησκεία γενικότερα (Kingsley 2014). Μια άλλη λύση, που υιοθετήθηκε από το Πεντάγωνο και υψηλά ιστάμενους πολιτικούς στη Γαλλία και την Αυστραλία, ήταν η αναφορά στο κίνημα με τον όρο Daesh [αραβικό ακρωνύμιο για το ISIS], το οποίο όχι μόνο επιλύει ζητήματα

reinforcing any perception of this absolutist division through the use of careless language.

ορολογίας, αφού δεν υπάρχει συναίνεση για τον τρόπο ακριβούς μετάφρασης του ονόματος της ομάδας στα αγγλικά, αλλά αφαιρεί επίσης κάθε σημασιολογικό σύνδεσμο μεταξύ της βίαιης ιδεολογίας της ομάδας και της ισλαμικής πίστης (Nasr 2014; Sommers 2014; McConnell 2015). Επιπλέον, αυτό το όνομα έχει αρνητική χροιά στα αραβικά και το ISIS έχει τιμωρήσει τη χρήση του στις περιοχές που ασκεί επιρροή. Η σημασία της γλώσσας και του πλαισίου είναι σαφής από τις ευρύτερες συζητήσεις με όρους όπως «κλιματική αλλαγή» σε σύγκριση με «υπερθέρμανση του πλανήτη», «μετανάστευση» σε σύγκριση με «αιτούντα άσυλο» και «ισλαμοφοβία» σε σύγκριση με «αντι-μουσουλμανικές επιθέσεις». ' Σε κάθε περίπτωση, αυτοί που έχουν διαφορετικές πολιτικές απόψεις, διαφωνούν έντονα για τους όρους που χρησιμοποιούνται ακριβώς για τους λόγους που δίνονται σε αυτήν την έκθεση. Είναι λοιπόν προφανές ότι η ονομασία του κάθε όρου έχει τεράστια σημασία.

2.4 Όροι όπως «άλλοι» μουσουλμάνοι

Ένα περαιτέρω βήμα είναι να σταματήσει η χρήση όρων που εξυπηρετούν στην αποξένωση των μουσουλμανικών κοινοτήτων και που ενισχύουν τις αφηγήσεις ομάδων όπως το ISIS. Για παράδειγμα, η «Δύση» είναι ένας πολύ διαδεδομένος όρος που αναφέρεται στους ανθρώπους και στον πολιτισμό της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής σε αντιπαράθεση με τον «Άλλο» Μουσουλμάνο. Το πρόβλημα με μια τέτοια διάκριση είναι ότι δεν λαμβάνει υπόψη τόσο την ποικιλομορφία που εντοπίζεται μεταξύ των Μουσουλμάνων (που περιλαμβάνουν άτομα με διάφορες εθνικές καταβολές και που μπορεί να έχουν πολύ διαφορετικές πεποιθήσεις) όσο και τη διαφορετικότητα μεταξύ των ανθρώπων (συμπεριλαμβανομένων των Μουσουλμάνων) που ζουν στην Ευρώπη και τον Βόρεια Αμερική λόγω αυτής της σύγκρουσης μεταξύ του Ισλάμ και μιας φανταστικής ομοιογενούς «Ανατολής», ο αντίθετος όρος «Δύση» θέτει υπό αμφισβήτηση την πίστη των Μουσουλμάνων ανεξάρτητα από το υπόβαθρο, την ονομασία τους ή το γλωσσικό ή εθνοτικό υπόβαθρο και τους θέτει σε άμεση αντίθεση με τις χώρες στο οποίο συχνά γεννιόντουσαν και μεγάλωναν.

Αυτή δεν είναι μια στείρα θεωρητική συζήτηση, αφού αποτελεί ακριβώς μια απόλυτη και αποκαλυπτική απεικόνιση αυτού του χάσματος που χρησιμοποιήθηκε από το ISIS και άλλες οργανώσεις που χρησιμοποιούν τη βία για να ενσταλάξουν τον τρόπο για να προωθήσουν μια επικίνδυνα ανταγωνιστική και απλοϊκή άποψη του κόσμου.

	Σε μία πρόσφατη έκθεση (Hoyle, Bradford and Frenett 2015) ανακαλύφθηκε ο σημαντικός ιδεολογικός ρόλος της εχθρότητας μεταξύ μιας δήθεν ενιαίας «Δύσης» και της παγκόσμιας μουσουλμανικής κοινότητας σε λογαριασμούς νεαρών γυναικών που έχουν ενταχθεί στο ISIS και επιδιώκουν να στρατολογήσουν άλλους, που χρησιμοποιούν την ιδέα μιας διχοτόμησης μεταξύ μουσουλμάνων και μη μουσουλμάνων ως κύρια αιτιολόγηση για τον σχεδιασμό και τη συμμετοχή σε βίαιες επιθέσεις εναντίον εκείνων που θεωρούν μη μουσουλμάνους. Ως εκ τούτου, τα MME, οι πολιτικοί και οι υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής θα πρέπει να επιδιώξουν να παρουσιάζουν πιο προσεκτικά τα θέματα που αφορούν το Ισλάμ και τα ζητήματα μουσουλμανικής ταυτότητας στο Ηνωμένο Βασίλειο. Ένα ζήτημα είναι ότι το Ισλάμ παρουσιάζεται συχνά στα MME ως «ομοιογενής απειλή», η οποία δεν λαμβάνει υπόψη τις διάφορες εθνοτικές, γλωσσικές και θρησκευτικές διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των Βρετανών Μουσουλμάνων (Poole 2002, 40) και το γεγονός ότι οι Βρετανοί Μουσουλμάνοι συχνά έχουν πολύ ισχυρότερο αίσθημα βρετανικής ταυτότητας και πίστης σε σύγκριση με άλλες θρησκευτικές και εθνοτικές ομάδες (Dunt 2015; ComRes 2015). Η άποψη του Ισλάμ ως μονολιθικής και απειλητικής οντότητας έχει γίνει διάχυτη στη λαϊκή κουλτούρα και όχι μόνο οδηγεί σε δυσπιστία από τον μη μουσουλμανικό πληθυσμό, αλλά δημιουργεί επίσης μια αίσθηση αποξένωσης μεταξύ των μουσουλμανικών κοινοτήτων, οι οποίοι υπενθυμίζονται επανειλημμένα ότι η κοινωνία τις θεωρεί απειλή (Said 1981; Akbarzadeh and Smith 2005; Beaumont 2012). Συνεπώς, τα MME θα πρέπει να ενθαρρύνονται να αποφεύγουν γενικεύσεις όταν συζητούν για Βρετανικές μουσουλμανικές κοινότητες, ενώ οι κοινοτικές οργανώσεις θα πρέπει να υποστηρίζονται στην προσφορά εκπαίδευσης στα MME σε μειονοτικές ομάδες, συμπεριλαμβανομένων των Μουσουλμάνων, ώστε να μάθουν πώς να διαχειρίζονται καλύτερα τις ιστορίες των MME, να αντιμετωπίζουν ψευδείς πληροφορίες σχετικά με τις κοινότητές τους και προωθούν μια πιο θετική και πιο αντιπροσωπευτική εικόνα για τον εαυτό τους και την πίστη τους (Petley and Richardson 2011, 267–9). Εξαιτίας αυτού, είναι σημαντικό τα MME και τα δημόσια πρόσωπα να αποφεύγουν να ενισχύουν κάθε αντίληψη για αυτόν τον απόλυτο διχασμό με τη χρήση απρόσεκτης γλώσσας.
--	---

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΤΟΥΣ

Το κείμενο που επιλέξαμε να μεταφράσουμε αφορά ένα είδος προβληματικής χρήσης της γλώσσας και ειδικότερα το ζήτημα της πλαισίωσης διαφόρων εννοιών, πολλές φορές ευαίσθητων και παρεξηγημένων. Πρόκειται για ένα επιστημονικού τύπου κείμενο, που δημιουργήθηκε για να εξηγήσει την σημασία των εννοιολογικών σχημάτων και το πώς αυτά αποτυπώνονται στην μνήμη του ανθρώπου, δημιουργώντας συνδέσεις, συνειρμούς και ταυτίσεις διαφόρων σημείων με ορισμένες ερμηνείες. Ο χαρακτήρας του είναι διττός, καθώς αναφέρεται τόσο σε γλωσσολογικά ζητήματα, όπως είναι η σωστή χρήση της γλώσσας προς αποφυγή στερεοτύπων, όσο ταυτόχρονα διακρίνεται και από έναν πολιτικοθηρησκευτικό χαρακτήρα, καθώς επικεντρώνεται στο παράδειγμα του Ισλαμισμού και στον στιγματισμό που συνεπάγεται η ετικέτα του «Ισλάμ». Το κείμενο αποτελεί μια ενότητα μιας επιστημονικής πραγματείας που εξερευνά σε γενικές γραμμές το γλωσσικό φαινόμενο, ενώ με την σειρά του διαιρείται σε υποενότητες που αφορούν το ζήτημα της πλαισίωσης, ξεκινώντας με τον γενικό ορισμό του πλαισίου και προχωρώντας στο ειδικότερο παράδειγμα του Ισλαμικού κράτους.

Σε γενικές γραμμές, όσον αφορά το περιεχόμενο του κειμένου, οι συγγραφείς στρέφουν το ενδιαφέρον τους στον προβληματισμό της σύνδεσης όλου του Ισλαμικού θρησκευματος με τις τρομοκρατικές ενέργειες, οι οποίες πραγματοποιούνται από την συντριπτική μειοψηφία των υποστηρικτών του Ισλάμ. Αυτή η σύγχυση, σύμφωνα με τους συγγραφείς, είναι απόρροια της απρόσεκτης χρήσης της γλώσσας, κυρίως από πλευράς των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, και της νοητικής επεξεργασίας και αφομοίωσης των λαθεμένων συσχετισμών με βάση αυτή. Μάλιστα, υποστηρίζουν πως, ακόμη και όταν το μήνυμα είναι πως «δεν είναι όλοι οι Μουσουλμάνοι τρομοκράτες», ο ανθρώπινος εγκέφαλος πάλι κάνει την σύνδεση της έννοιας «Μουσουλμάνος» με την έννοια «τρομοκράτης», οι οποίες στην πορεία γίνονται αδιαχώριστες και, έτσι, καθίσταται ιδιαίτερα δύσκολο το να αποβάλλουμε τέτοιου είδους παρανοήσεις. Αυτό που έχουν να αντιπροτείνουν οι συγγραφείς, είναι αρχικά να μην παραβλέπουμε την ποικιλομορφία που υπάρχει στον Μουσουλμανικό πολιτισμό και να μην στεκόμαστε μόνο σε ένα κομμάτι του που αφορά λίγους. Έπειτα, από γλωσσολογική άποψη, είναι σημαντικό να αποσυνδέσουμε το Ισλάμ από την τρομοκρατία, κάνοντας χρήση πιο ουδέτερων όρων και εκφράσεων όταν πρόκειται να αναφερθούμε σε τρομοκρατικές επιθέσεις που διαπράχθηκαν από υποστηρικτές του, κάτι που θα οδηγήσει στην σταδιακή άρση της ατυχούς αυτής συσχέτισης.

Το παρόν κείμενο δεν παρουσίασε ιδιαίτερες δυσκολίες ως προς τη μετάφρασή του. Πρόκειται για μια έκθεση ιδεών με γενικά απλή και κατανοητή γλώσσα, τόσο ως πρωτότυπο κείμενο, όσο και στην μετάφραση που προκύπτει από αυτό, συγκεκριμένους και όχι εξαντλητικούς ορισμούς και ορολογίες, καθώς και εύστοχα οργανωμένη δομή· αναφέρεται πρώτα στο γενικό, για να προχωρήσει στην συνέχεια στο ειδικό, δεν χρησιμοποιεί, παρά σε λίγα σημεία, μακροπερίοδο λόγο και καθιστά σαφή τα επιχειρήματά του. Το ύφος του δεν μαρτυρά θέσεις αμετάκλητες, αλλά δείχνει μια προσπάθεια συζήτησης και διαπραγμάτευσης του ζητήματος που τίγεται και της ενδεχόμενης επίλυσής του, κάτι που καθιστά φανερή την τυπολογία στην οποία

εντάσσεται. Ενδιαφέρον παρουσιάζει το γεγονός ότι αντλεί την ορολογία που χρησιμοποιεί και από άλλες γλώσσες, μεταξύ των οποίων είναι και η Ελληνική. Έτσι, η λέξη “schemata”, η αγγλική απόδοση, δηλαδή, της λέξης «σχήματα», χρησιμοποιείται ως εναλλακτική του πλαισίου σε όλη την έκταση του κειμένου, προσδίδοντάς του περισσότερη ποικιλομορφία στο λεξιλόγιό του. Άλλωστε, πολλά επιστημονικά κείμενα δανείζονται λέξεις από την Ελληνική γλώσσα, όταν θέλουν να προσδώσουν μια εξειδικευμένη χροιά στον καθορισμό των εννοιολογικών τους επιλογών. Παράλληλα, η λέξη “Daesh”, που είναι αραβικής προέλευσης, συναντάται προς το τέλος του κειμένου ως εναλλακτική του ακρωνυμίου ISIS και, όπως αναφέρεται στο κείμενο, η ευρύτερη χρήση της είναι ικανή να οδηγήσει στην επίτευξη του στόχου του αποστιγματισμού της εν λόγω ομάδας ως μιας αμιγώς τρομοκρατικής οργάνωσης. Αυτό γιατί η λέξη “Daesh”, έναντι της λέξης “ISIS” έχει αποκτήσει την αρνητική χροιά που προσδωκούν να δώσουν όσοι αποδοκιμάζουν τις τρομοκρατικές ενέργειες ορισμένων οπαδών του Ισλαμισμού, στρέφοντας την προσοχή σε άλλη κατεύθυνση, σε σχέση με το να στιγματίσουν τους όρους «Ισλάμ», «Ισλαμισμός» και “ISIS”.

Η διαδικασία της μετάφρασης έχει περιγράψει με διάφορους τρόπους, συνήθως όμως με τους όρους «λέξη προς λέξη» ή «κυριολεκτική» μετάφραση έναντι του «ελεύθερη» μετάφραση. (Thomas, 1992: 5). Η μέθοδος που ακολουθήσαμε είναι εκείνη της μετάφρασης ανά περίοδο, ενώ στο τέλος κάθε παραγράφου επανεξετάσαμε την συνολική εικόνα του μεταφρασμένου κειμένου. Αυτό όμως έγινε μετά την ανάγνωση όλου του αρχικού κειμένου, καθώς και άλλων παράλληλων κειμένων με σκοπό την πλήρη κατανόηση και γνώση μας πάνω στο θέμα που πραγματεύεται το κείμενο ενώ, με σκοπό την κατανόηση των βασικών νοημάτων και των θέσεών του, του ύφους του, το είδους του και των βολέψεών του. Τέλος, κρίσιμο σημείο αποτέλεσε η συνολική επανεξέταση όλου του μεταφρασμένου κειμένου, ώστε να μοιάζει με ένα αυθεντικό κείμενο, με τις κατάλληλες γλωσσικές και συντακτικές ιδιαιτερότητες , το ύφος και την χροιά που θα γραφόταν το αντίστοιχο πρωτότυπο κείμενο στην Ελληνική γλώσσα. Με αυτόν τον τρόπο, είναι πιο εύκολη και η πρόβλεψη των μεταφραστικών δυσκολιών που μπορεί να επακολουθήσουν και η εκ των προτέρων σκέψη και επίλυση των εν λόγω δυσκολιών, καθώς και η ανάπτυξη της ανάλογης στρατηγικής, που θα είναι όσο το δυνατόν αποτελεσματικότερη, και το πλάνο που χρειάζεται για την υλοποίησή της. Η μετάφραση αυτή, με λίγα λόγια, κινείται σε πιο ελεύθερα πλαίσια και προσπαθεί να φέρει το κείμενο στα μέτρα της Ελληνικής γλώσσας, κάνοντας το μεταφρασμένο κείμενο να μην ξεχωρίζει από κάποιο πρωτότυπο, χωρίς ωστόσο να αλλοιώνει το νόημά του.

Η μεθοδολογία για αυτή την μετάφραση, επίσης, βασίστηκε, όπως προαναφέρθηκε, στην τυπολογία του κειμένου και σε μια προσπάθεια χάραξης των κατάλληλων στρατηγικών, ώστε να μπορέσουμε να αναλύσουμε με την καταλληλότερη μέθοδο το κείμενο της γλώσσας προέλευσης. Σύμφωνα με την θεωρία της τυπολογίας των κειμένων, έχουν προσδιοριστεί ένα σύνολο τύπων κειμένου, το καθένα με τα δικά του χαρακτηριστικά και το καθένα ,συνεπώς, εξίσου απαιτητικό όσον αφορά την διαφορετική προσέγγιση στη μετάφρασή του. Βέβαια, αυτή η τακτική ενέχει τον κίνδυνο ότι υπάρχουν πολλές περιπτώσεις κειμένων, τα οποία δεν εκδηλώνουν τα ακριβή χαρακτηριστικά κανενός συγκεκριμένου τύπου, αλλά είναι συχνά ένα μείγμα περισσότερων του ενός τύπων. Επιπλέον, οι απαιτήσεις ενός συγκεκριμένου τύπου κειμένου μπορούν να παρακαμφθούν από τις απαιτήσεις ενός συγκεκριμένου πλαισίου.

Οι πιο κοινοί τύποι που προσδιορίζονται, σύμφωνα με τον Thomas, είναι ο Περιγραφικός (αυτός που περιγράφει μια έννοια), ο Αφηγηματικός (αυτός που αφηγείται γεγονότα), ο Εκθετικός (αυτός που εκθέτει γεγονότα) και ο Επιχειρηματικός (αυτός που βασίζεται σε επιχειρήματα) (Thomas, 1992: 27). Θα λέγαμε πως το κείμενο αυτό ανήκει κατά βάση στην τελευταία κατηγορία κειμένων, καθώς προβάλλει επιχειρήματα αναφορικά με τους λόγους για τους οποίους η κακή χρήση της γλώσσας μπορεί να οδηγήσει σε παρανοήσεις, αλλά και στην κατηγορία του Περιγραφικού κειμένου, καθώς περιγράφει το φαινόμενο της κακής χρήσης της γλώσσας εις βάρος ορισμένων μειονοτήτων, προτού προβάλλει τα αναφερθέντα επιχειρήματα του γιατί αυτή θεωρείται ατυχής.

Τα κωλύματα που προέκυψαν, επομένως, κατά την διαδικασία της μετάφρασης ήταν λιγοστά. Συνήθως, όταν μεταφράζουμε ένα κείμενο από τα Αγγλικά στα Ελληνικά -και το αντίστροφο- κάποιες μεμονωμένες λέξεις και φράσεις μπορεί να αποτελούν εκφράσεις που δεν συναντάμε από την μια στην άλλη γλώσσα, αν τις χρησιμοποιήσουμε κυριολεκτικά. Καθώς, βέβαια, στην προκειμένη περίπτωση, το κείμενο το οποίο αναλύουμε είναι ένα επιστημονικό κείμενο, αποφεύγονται έτσι και αλλιώς οι μη επίσημες εκφράσεις, οπότε δεν υπάρχουν τέτοια παραδείγματα στο απόσπασμα αυτό. Από την άλλη, αυτό που συναντάμε είναι λέξεις που μπορούν να μεταφραστούν με πολλούς διαφορετικούς τρόπους και να έχουν τελείως διαφορετικό νόημα σε κάθε περίπτωση, κάτι που πολλές φορές μπορεί να αλλοιώσει το νόημα της πρότασης και, σε τελική ανάλυση, όταν αυτές είναι αρκετές, του ίδιου του κειμένου. Για αυτόν τον λόγο είναι ύψιστης σημασίας το να εφιστούμε μεγάλη προσοχή στα συμφραζόμενα της κάθε λέξης, με βάση τα οποία μπορούμε να αντιληφθούμε τον ορθότερη απόδοσή της στην γλώσσα που θέλουμε να τη μεταφράσουμε, εν προκειμένω στα Ελληνικά. Εδώ υπάρχουν αρκετά παραδείγματα: η λέξη “employ”, στην δεύτερη παράγραφο της δεύτερης ενότητας και στην φράση “...derivatives often employ a root concept...” σημαίνει, σε αυτή την περίπτωση, «χρησιμοποιώ». Η λέξη αυτή, όμως, έχει και την σημασία του «προσλαμβάνω» κάποιον για μια εργασία, σημασία που δεν θα μπορούσε να έχει εδώ, καθώς δεν θα ταίριαζε με την υπόλοιπη πρόταση, η οποία μιλάει για την περίπτωση των παράγωγων λέξεων που προκύπτουν από άλλες λέξεις. Στην ίδια πρόταση, η λέξη “root” σημαίνει, σύμφωνα με την συγκεκριμένη χρήση της, «βασική» (έννοια), ενώ ξέρουμε πως μπορεί κατά τα άλλα να σημαίνει και «ρίζα» (δέντρου). Βέβαια, η «ρίζα» καθ’ αυτή χρησιμοποιείται και στην Ελληνική γλώσσα και με την μεταφορική της σημασία, υποδηλώνοντας επίσης την αρχική λέξη από την οποία προέρχεται μια άλλη, παράγωγη, όμως δεν θα μπορούσε να μεταφραστεί ως «ρίζα» στην συγκεκριμένη πρόταση, γιατί έτσι δεν θα μπορούσε να ταιριάζει με την λέξη “concept” (έννοια) που την συνοδεύει. Ένα τελευταίο παράδειγμα βρίσκεται στην πρόταση “which claims an ideological foundation based on the idea of a pan-Islamic Caliphate”, η οποία βρίσκεται στην τέταρτη παράγραφο της δεύτερης ενότητας, και στην οποία η λέξη “foundation” σημαίνει το «θεμέλιο», καθώς, όπως αναφέραμε και στην μετάφραση, αναφέρεται σε ένα «ιδεολογικό θέμελιο». Η λέξη αυτή μπορεί επίσης να σημαίνει «ίδρυμα», αλλά από τα συμφραζόμενα καταλαβαίνουμε πως η ερμηνεία της ως «θεμέλιο» είναι η σωστή.

Έπειτα, στόχος μας ήταν να αποδοθούν τόσο το νόημα, όσο και η σύνταξη και η γλώσσα του αρχικού κειμένου όσο πιο πιστά γίνεται. Αυτό είναι δυνατόν να γίνει μόνο εξετάζοντας την κάθε πρόταση ή περίοδο ως σύνολο, και όχι ανά λέξη, καθώς το συντακτικό στο αρχικό κείμενο και γενικότερα στην Αγγλική γλώσσα δεν μπορεί να

είναι πάντοτε το ίδιο με αυτό της Ελληνικής. Κατά αυτόν τον τρόπο, οι προτάσεις βγάζουν το ίδιο νόημα, αλλά ταυτόχρονα τηρούν τους ξεχωριστούς κανόνες συντακτικού που έχει η κάθε γλώσσα ξεχωριστά. Ένα παράδειγμα είναι η φράση “From within the field of cognitive linguistics, a similar theory of frame semantics quickly followed”, η οποία βρίσκεται στην αρχή του κειμένου, στην δεύτερη παράγραφο, και την οποία μεταφράσαμε ως εξής: «Από το εσωτερικό του πεδίου της γνωσιακής γλωσσολογίας, γρήγορα ακολούθησε μια παρόμοια θεωρία της σημασιολογικής πλαισίωσης...». Αντί, λοιπόν, να βάλουμε το ρήμα “followed” – «ακολούθησε» στο τέλος, όπως συμβαίνει στο πρωτότυπο κείμενο, το τοποθετούμε αντ’ αυτού στην αρχή της πρότασης, μετά το κόμμα, καθώς στην Ελληνική γλώσσα αυτή η θέση του ρήματος είναι περισσότερο δόκιμη από αυτή στο τέλος, που ενίοτε προτιμάται σε Αγγλικά κείμενα. Ακόμη ένα παράδειγμα αυτού του είδους της αναδιάρθρωσης των λέξεων ώστε να εξυπηρετούν το νόημα της Ελληνικής γλώσσας, βρίσκεται στην πρώτη παράγραφο και στην φράση “a brief overview of how work informed by cognitive linguistics and political psychology can ,..., contribute to further understanding...”. Σε αυτή την φράση, η ακριβής, λέξη προς λέξη μετάφραση, θα ήταν «μια σύντομη επισκόπηση του πώς η δουλειά που διαμορφώθηκε από τους γνωστικούς γλωσσολόγους και την πολιτική ψυχολογία μπορεί... να συμβάλει στο να καταλάβουμε καλύτερα...», ενώ η μετάφραση που επιλέξαμε αλλάζει την φράση αυτή σε « μια σύντομη επισκόπηση του τρόπου με τον οποίο το έργο των γνωσιακών γλωσσολόγων και των πολιτικών γλωσσολόγων μπορεί, ..., να συμβάλει στην περαιτέρω κατανόηση...», καθώς η φράση αυτή είναι πιο εύηχη και πιο ικανή να σταθεί σε ένα Ελληνικό κείμενο. Άλλωστε, μια βασική αρχή της μεταφραστικής διαδικασίας είναι πως οι σχέσεις μεταξύ των γλωσσών μπορούν γενικά να θεωρηθούν ως αμφίδρομες, αλλά όχι πάντα συμμετρικές. Η μετάφραση, όμως, είναι πάντα μονοκατευθυντική: εκτελείται πάντα σε μια δεδομένη κατεύθυνση, δηλαδή από μια γλώσσα πηγής σε μια γλώσσα -στόχο (Catford, 1965: 20).

Έπειτα, σε ορισμένες περιπτώσεις χρειάστηκαν κάποιες αλλαγές όσον αφορά την προσθήκη ή την αφαίρεση λέξεων που θα καθιστούσαν πιο άρτιο το αποτέλεσμα της μετάφρασης. Έτσι, για παράδειγμα, στην πρώτη παράγραφο και στην φράση “ In order to understand ...we first offer...” , η ακριβής απόδοση θα ήταν «Προκειμένου να κατανοήσουμε...πρώτα προσφέρουμε...». Προσθέτοντας, όμως, την λέξη «πρέπει» και μετατρέποντας την φράση σε «πρέπει να προσφέρουμε», καταφέρνουμε να αποκτήσει περισσότερο νόημα στην Ελληνική γλώσσα. Ένα ακόμη παράδειγμα αυτής της στρατηγικής είναι ... Στο μεταφρασμένο κείμενο, όμως, έγινε και μια αλλαγή από τον ευθύ στον πλάγιο λόγο, στην δεύτερη παράγραφο, για να εξυπηρετήσει άλλη μια φορά το ύφος της γλώσσας στην οποία μεταφράζεται. Συγκεκριμένα, το πρωτότυπο, αγγλικό κείμενο αναφέρει τα λόγια του κοινωνιολόγου Ervin Goffman σε ευθύ λόγο, χρησιμοποιώντας το ρήμα «έγραψε» στο τέλος της πρότασης, κάτι που δεν συνηθίζεται κατά τον ελληνικό τρόπο σχηματισμού προτάσεων. Μετατρέποντας, ωστόσο, την απόδοση των λεγομένων του Goffman σε πλάγιο λόγο, χρησιμοποιούμε το ρήμα «γράφω» στην αρχή της πρότασης, ενώ ακολουθεί η παράθεση των όσων έγραψε, καθιστώντας αυτή την πρόταση πιο λειτουργική για τα δεδομένα της Ελληνικής γλώσσας από ό,τι θα ήταν αν κρατούσαμε την θέση του ρήματος και τον ευθύ λόγο που επέλεξε η πρωτότυπη πηγή. Ένα ακόμη σημείο στο οποίο χρειάστηκε να προστεθεί μια λέξη στην μετάφραση, βρίσκεται στην τρίτη παράγραφο, όπου το αγγλικό κείμενο αναφέρει την φράση “ These circuits are developed in childhood through physical and

social encounters”. Εδώ, οι λέξεις “physical” και “social” προσδιορίζουν αμφότερες την λέξη “encounters”. Αυτό γιατί στην αγγλική γλώσσα το ουσιαστικό “encounter” σημαίνει και «συνάντηση», αλλά και «επαφή». Επειδή, όμως, στην Ελληνική γλώσσα δεν υπάρχει αντίστοιχη λέξη, προσθέσαμε τόσο το «συνάντηση», όσο και το «επαφή» δίπλα στο «κοινωνική» και το «σωματική» αντίστοιχα. Ένα τελευταίο σημείο όπου ήταν απαραίτητη η προσθήκη επιπλέον λέξεων, βρίσκεται στην έκτη παράγραφο, και στην φράση “for example, that African Americans often commit crimes”. Η ακριβής απόδοση αυτής της φράσης θα ήταν «ότι οι Αφροαμερικανοί διαπράττουν συχνά εγκλήματα», όμως από τα συμφραζόμενα καταλαβαίνουμε πως η επανάληψη του λεκτικού σχήματος «το στερεότυπο», που χρησιμοποιήθηκε λίγο παραπάνω, σε αυτή την πρόταση, καθιστά πιο σαφές το νόημα και την λειτουργία της. Παρότι, λοιπόν, στην γλώσσα προέλευσής της είναι περιττή αυτή η προσθήκη, στην Ελληνική καθιστά πιο δόκιμο και πιο κατανοητό το νόημα του εν λόγω παραδείγματος. Σε πολλές, ακόμα, περιπτώσεις, οι μεμονωμένες λέξεις αντικαταστάθηκαν με σχήματα που περιλαμβάνουν περισσότερες λέξεις, που ταιριάζουν περισσότερο στην λοιπή σύνταξη των προτάσεων στις οποίες εντάσσονται.

Κάποιες αλλαγές χρειάστηκε να γίνουν και στους χρόνους των ρημάτων, με σκοπό να προσαρμοστούν οι προτάσεις στα δεδομένα της Ελληνικής γλώσσας. Για παράδειγμα, στην τέταρτη παράγραφο, αναφέρεται η φράση “It will connect the new idea...”, η οποία έπεται της φράσης “... the brain works to assimilate it into a pre-existing schema...”. Η ακριβής, λέξη προς λέξη, μετάφραση από αυτή τη φράση θα ήταν «Θα συνδέσει τη νέα ιδέα...». Παρόλο, όμως, που σε ένα αγγλικό κείμενο χρησιμοποιείται συχνά ο future simple (απλός μελλοντας) σε τέτοιου είδους προτάσεις, ώστε να περιγράψει την εξέλιξη μιας διαδικασίας, η απόδοση αυτή στα Ελληνικά δεν οδηγεί σε ένα εκφραστικό αποτέλεσμα που συνηθίζεται να χρησιμοποιείται. Έτσι, έγινε αλλαγή του χρόνου αυτού σε ενεστώτα, που είθισται να χρησιμοποιείται περισσότερο σε τέτοιου είδους και ύφους προτάσεις, ενώ χρησιμοποιήθηκε και η συνδυαστική φράση «στην συνέχεια», ώστε να καταστεί σαφές ότι πρόκειται για μια διαδικασία που ακολουθεί μια ροή και έχει μια εξέλιξη. Η φράση “a territory the size of Great Britain” που βρίσκεται στην τρίτη παράγραφο της δεύτερης ενότητας του αποσπάσματος αυτού, θα μπορούσε να μεταφραστεί επακριβώς ως «μια περιοχή το μέγεθος της Μεγάλης Βρετανίας», όμως αυτού του είδους οι προτάσεις δεν έχουν το αντίστοιχο νόημα στην Ελληνική γλώσσα, κι έτσι αντ’ αυτού μετατράπηκε σε «μια περιοχή που έχει το μέγεθος της Μεγάλης Βρετανίας».

Τέλος, ορισμένες λέξεις χρειάστηκε να αντικατασταθούν με κάποιες άλλες, όπως συμβαίνει στην τελευταία παράγραφο του κειμένου, όπου η φράση “idle theoretical discussion”, που κανονικά μεταφράζεται ως «αδρανής θεωρητική συζήτηση», μεταφράστηκε ως «στεία θεωρητική συζήτηση», ώστε να καταδείξουμε το πραγματικό νόημα που αποδίδει ο συγγραφέας στην θεωρητική συζήτηση, όπως το αντιλαμβανόμαστε στην γλώσσα μετάφρασης. Στην ίδια πρόταση, το «είναι» μετατρέπεται σε «αποτελεί» στο σημείο που λέει πως «...αποτελεί ακριβώς μια απόλυτη και αποκαλυπτική απεικόνιση...», αφού στα Ελληνικά δεν αρκεί το ρήμα «είμαι» για να δείξει το πραγματικό νόημα που θέλει να εννοήσει ο συγγραφέας.

Σε γενικές γραμμές, η μετάφραση του παραπάνω κειμένου δεν αποδείχθηκε ιδιαίτερα απαιτητική και οι όποιες δυσκολίες κατάφεραν να αντιμετωπιστούν και να βρεθούν λύσεις σε αυτές, χωρίς να αφήνουν στο τέλος ερωτηματικά. Ο στόχος της μετάφρασης

επιτεύχθη, καθώς διαβάζοντας το τελικό αποτέλεσμα του μεταφρασμένου κειμένου, έχει μια συνεχή ροή και αποτελείται από δόκιμες γραμματικά και νοηματικά προτάσεις. Παράλληλα, διατηρεί το νόημα του αρχικού κειμένου, έχοντας γίνει σε αυτό μόνο οι απαραίτητες παρεμβάσεις, ώστε να φτάσει να υπάρχει ως αυτοτελές και ολοκληρωμένο κείμενο, χωρίς όμως να αποξενώνεται από το πρωτότυπο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η ολοκλήρωση της παρούσας πτυχιακής εργασίας αποτελεί και την ολοκλήρωση των προπτυχιακών μου σπουδών. Θα ήθελα να ευχαριστήσω εκ νέου όλους εκείνους που με βοήθησαν και με στήριξαν σε αυτό το ταξίδι και κυρίως τους επιβλέποντες καθηγητές μου. Αυτή η πτυχιακή είχε μεγάλη σημασία για εμένα καθώς κατά τη διάρκεια της εκπόνησής της κατάφερα να αποκτήσω πολλές γνώσεις πάνω στην τεράστια διαφορά που προκύπτει από την διαφορετική χρήση των λέξεων καθώς και την μεγάλη επιρροή που ασκούν τα ΜΜΕ σε όλους τους τομείς της ζωής μας, οι οποίες θα αποτελέσουν σημαντική βοήθεια στην μετέπειτα επαγγελματική μου πορεία. Επιπλέον, συνειδητοποίησα πόσο σημαντική είναι η εξονυχιστική αναζήτηση όρων και παράλληλων κειμένων στη διαδικασία της μετάφρασης αλλά και στην εξέλιξη ενός μεταφραστή. Είναι πραγματικά αξιοσημείωτο το πόσο μπορεί να εμβαθύνει κανείς το γνωστικό του υπόβαθρο κατά τη διάρκεια της ενασχόλησής του με τον εν λόγω κλάδο.

Τέλος, για την εκπόνηση της πτυχιακής εργασίας και την συνολική πορεία μου στο Τμήμα Μετάφρασης και Διερμηνείας θα ήθελα καταρχάς να ευχαριστήσω τους επιβλέποντες καθηγητές μου. Ευχαριστώ λοιπόν θερμά τον κύριο Σωτήρης Λίβας ο οποίος με εμπιστεύτηκε από την πρώτη στιγμή να συνεργαστούμε για την εκπόνηση της συγκεκριμένης πτυχιακής εργασίας και ήταν πάντα εκεί για οποιαδήποτε απορία μου, καθώς και τον επιβλέποντα καθηγητή κύριο Γιώργο Κεντρωτή που ήταν εκεί από την πρώτη στιγμή της προπτυχιακής μου πορείας .

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Bisset, V., Harris E. J., Weller, P. (2015). Violent Extremism. Naming, Framing and Challenging. Great Britain: Dialogue Society
- Catford, J. C. (1965). A Linguistic Theory of Translation. Oxford: Oxford University Press
- Thomas, S. F. (1992). A Thesis Submitted for the Degree of Doctor of Philosophy. The Institute of Education University of London
- Κεραμίδας, Σ.Γ. (2015). Ζητήματα Ορολογίας στην Τεχνική Μετάφραση. Αθήνα: Εκδόσεις Δίαυλος.
- Μπαμπινιώτης Γ. (1999). Η ΓΛΩΣΣΑ ΩΣ ΑΞΙΑ. ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ. Εκδόσεις Gutenberg
- IATE («Interactive Terminology for Europe» – Διαδραστική ορολογία για την Ευρώπη, iate.europa.eu/home)
- Is It ISIS or ISIL? (n.d.).Ανακτήθηκε από : <https://www.britannica.com/story/is-it-isis-or-isil>
- Isis. (n.d.). Ανακτήθηκε από : <https://www.merriam-webster.com/dictionary/Isis>
- Katja Vallinkoski, P. K. (n.d.). 'What is this ISIS all about?' Addressing violent extremism with students: Finnish educators' perspectives - Katja Vallinkoski, Pia-Maria Koirikivi, Leena Malkki, 2021. Ανακτήθηκε από : <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/14749041211010074>
- Olidort, J. (n.d.). Η Θεωρία Παιγνίων της τρομοκρατίας. Ανακτήθηκε από : <https://foreignaffairs.gr/articles/70621/jacob-olidort/i-theoria-paignion-tis-tromokratias?page=show>